Pelerinaj şi odihnă (1)

Ioan 13: Curăţire şi părtăşie

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

soundwords.de/ro/a11115.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: *Ioan 13*

Prefaţa autorului

Această predică a fost scrisă pe scurt de un ascultător. La dorinţa acestuia, vorbitorul a prelucrat-o, în măsura în care i-a fost posibil. El a considerat că este bine să nu schimbe nici stilul şi nici felul de exprimare al acestei predici puţin structurate, care în mod cunoscut este diferit de un text redactat. Fără îndoială mulţi cititori se vor întreba, dacă predica va apare vreodată în formă tipărită. Autorul poate spune conform cu adevărul, că nimeni nu poate şti aşa de bine ca el cât de lipsite de putere sunt cuvintele mesajului său. Dar adevărurile, pe care el a încercat să le prezinte şi să le explice, acoperă, aşa speră el, instrumentul modest, care a ţinut prelegerea. Dacă Îi va plăcea Domnului să ajute alor Săi prin autor şi să-i încurajeze şi să ne facă din nou clar, ce poate El face cu cei nechibzuiţi, slabi, nenorociţi şi cei vrednic de dispreţ, atunci a Lui să fie toată lauda şi onoarea.

W. T. T., Malvern 1875

Introducere

Două teme îmi sunt importante, despre care doresc să vorbesc în seara aceasta, şi anume în aceeaşi ordine în care ele sunt tratate în Ioan 13, nu numai în ceea ce priveşte ordinea morală, ci şi în ceea ce priveşte ordinea literală. În primul rând este vorba de *curăţirea* practică, de care avem nevoie, ca să avem parte cu Hristos, şi în al doilea rând, de *odihna* care rezultă din aceasta.

Oricine priveşte starea poporului lui Dumnezeu din zilele noastre va observa fără discuţii cât de puţină *odihnă* adevărată este între credincioşi. Nicidecum nu contest că seriozitatea, râvna şi dăruirea, cunoaşterea şi înţelegerea sunt prezente. Însă se pot avea toate aceste însuşiri (sau numai o parte din ele) şi cu toate acestea să nu ai o pace reală, o odihnă adevărată. Astăzi este deosebit de greu să găseşti pe cineva care se bucură de o pace permanentă. De ce este aşa? Te-ai întrebat vreodată, cum se face că în privinţa aceasta se observă o aşa mică diferenţă între sfinţi şi mediul înconjurător al lor?

Intenţia mea este, dacă este posibil, să răspund corect la această întrebare.

În mod deosebit sunt două lucruri prin care cei care mărturisesc că sunt creştini încearcă să aibă linişte, şi ambele se iau la întrecere unul cu altul:

1. Pe de o parte este *activitatea permanentă*, o activitate fără pauză, preocuparea inimii cu lucruri care în sine însuşi sunt bune şi corecte, dar care nu dau odihnă şi nici nu pot da, ci dimpotrivă produc nelinişte. Dragi prieteni, veţi vedea că măsura activităţilor desfăşurate este în raport cu lipsa liniştii lăuntrice. Deseori este aşa, că cineva care nu are odihna inimii şi a duhului, este constrâns la activitate susţinută, ca să se elibereze de sine însuşi.
2. Pe de altă parte sunt *eforturile de a îmbunătăţii carnea*, pentru ca pe această cale să se ajungă la linişte. Exprimat simplu, aceasta înseamnă: se afirmă, şi se consideră de mulţi adevărat – chiar şi de creştinii serioşi, adevăraţi copii ai lui Dumnezeu -, că *renunţarea la voinţa proprie prin puterea proprie* a voinţei ar duce la linişte. În momentul când s-ar renunţa la propria voinţă (privit corect, aceasta este absurd!), când voinţa ar capitula, ca să zicem aşa s-ar da în moarte, prin această atitudine de voinţă s-ar ajunge la linişte.

Marea mea dorinţă este să prezint, după cât înţeleg *Scriptura*, ce stă împotriva sufletului, ca să obţină liniştea desăvârşită, care se vede aici în Ioan 13 – un om se reazemă de pieptul lui Isus -, şi să arăt în ce constă această linişte şi care sunt urmările ei.

Curăţirea practică

Eu cred că primul şi cel mai simplu motiv pentru lipsa de pace constă în faptul că picioarele credincioşilor nu sunt spălate. Prin aceasta ei devin practic incapabili să aibă părtăşie cu Hristos*acolo unde este El*. Acesta este, aşa cum cred eu, marele adevăr, care ne este prezentat în Ioan 13. Nu este vorba în primul rând (cu toate că şi aceasta este adevărat), că Domnul nostru preaiubit îndepărtează murdăria care se depune pe picioarele noastre în umblarea noastră

zilnică. Eu cred că aici este vorba de ceva mult mai profund, şi anume de o aptitudine a inimii de a fi acolo unde este El - o curăţire, pentru a avea parte împreună cu El în glorie. Repet: nu este faptul că El ne spală picioarele din cauza murdăririi zilnice. Nu neg aceasta, însă aici este vorba de ceva mult mai profund: de o anumită aptitudine, de a te identifica cu Hristos, pentru a putea avea parte cu Hristos acolo unde este El. Aceasta este părerea mea conform temei din Ioan 13.

„În timpul cinei", aceasta înseamnă, în timpul în care Domnul era încă unit cu ai Săi aici în lumea aceasta, „S-a ridicat de la cină" [Ioan 13.2-4]. Isus întrerupe această părtăşie pământească şi le arată cum El îi poate face potriviţi pentru o altă relaţie mai preţioasă cu El. Se pare că prin aceasta El voia să le spună: Până acum Eu am fost unit cu voi la nivelul vostru, dar acum vreau să vă arăt cum Eu pot să vă fac capabili şi potriviţi pentru părtăşia pe locul Meu, în sfera nouă şi în noul domiciliu, unde Eu mă duc.

El ia deci ligheanul, apa şi ştergarul de in, şi deplin conştient „că de la Dumnezeu a ieşit şi la Dumnezeu Se duce" [Ioan 13.3] – aceasta era partea lui Dumnezeu şi de asemenea şi partea Lui -, Se pleacă, ca să facă această slujbă preaiubiţilor Lui. În aceasta se arată sursa şi imboldul întregii Sale slujiri pentru ei: „Deoarece El iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt" [Ioan 13.1]. Ah, Doamne Isuse, ce dragoste, ce har minunat! Simpatia şi dragostea Domnului faţă de ai Săi rămân pentru toate timpurile şi sunt aceleaşi în toate împrejurările. Cât de preţios este totuşi, să pătrunzi până la originea acţiunilor Domnului Isus Hristos! Dar cât de puţin înţelegem noi de fapt, că motivaţiile a tot ce face El sunt numai *în El Însuşi*! Această realitate simplă iese clar în evidenţă. Tot ce Îl determină să ne dovedească har porneşte direct din inima Lui.

De aceea El a întreprins totul, ca să facă capabili pe ai Săi pentru prezenţa Sa şi pentru strângerea laolaltă cu El în noul mediu viitor. Nimic mai puţin nu putea fi suficient pentru inima lui Hristos. Eşti tu şi sunt eu conştient de dimensiunea acestei realităţi? Că toate ostenelile Domnului nostru scump slujesc – atât cât depinde de El – să ne facă potriviţi pentru viaţa cu El şi la El? Eşti tu conştient în adâncul fiinţei tale, că dorinţa Lui cea mai profundă era să facă –

atât cât depinde de El - un om nenorocit ca mine şi ca tine capabil pentru părtăşia cu El în noua localitate de domiciliu, în care El a intrat? Nu este numai o chestiune a necesităţilor mele şi a insuficienţelor mele; ci sentimentul Lui Îl determină să mă facă potrivit pentru El acolo sus. De aceea El ia ligheanul, apa şi ştergarul de in şi începe „să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul de in cu care era încins" [Ioan 13.5].

Înţelegeţi voi însemnătatea acestei acţiuni a lui Hristos pentru voi? În seara aceasta vorbesc intenţionat despre noţiuni simple, care sunt probabil cunoscute multor ascultători. Însă adevărurile cele mai vechi, cu toate că ne sunt familiare, au cel mai mult nevoie să fie reîmprospătate în noi. Ele ajung repede să fie uitate, în mod deosebit prin preocuparea cu lucrurile din jur. Te întreb în seara aceasta: Eşti tu conştient că Domnul Isus ţine picioarele tale în mâinile Sale? Eşti tu conştient, ce înseamnă să fi subiectul unei astfel de acţiuni a Domnului Isus, o acţiune care trebuie să îndepărteze şi cea mai mică murdărie, care ar putea deranja relaţia cu El? Domnul va avea atunci o bucurie mai profundă de părtăşia cu tine, decât o ai tu faţă de părtăşia cu El. Eşti tu conştient de aceasta? Te supui tu de bună voie faptei Lui? Îl laşi să-ţi cureţe picioarele? Îi *permiţi* să-ţi cureţe picioarele? Îi *permiţi* să se încingă pentru tine? Îi permiţi ca prin această acţiune să îndepărteze tot ce te face inapt pentru El şi pentru părtăşia cu El?

De ce pun aceste întrebări? Deoarece eu cred că această acţiune a lui Hristos *nu cruţă absolut nimic*. La o privire atentă veţi observa că aceasta este o chestiune nespus de mare; că tocmai aici este situaţia dezagreabilă a inimilor din zilele de astăzi. Eu nu cred – spun cu îndrăzneală – că de regulă noi ne supunem puterii străpungătoare, despicătoare, pătrunzătoare a Cuvântului, aşa fel că cel mai neînsemnat lucru, care nu-I place lui Hristos, este judecat şi îndepărtat.

Doresc să vorbesc scurt despre Evrei 4.12,13 „(4:12) Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunzând până la despărţirea sufletului şi a duhului, a încheieturilor şi a măduvei, şi în stare să judece gândurile şi intenţiile inimii. (4:13) Şi nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale şi descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.". Aceste versete vă vor arăta clar ce vreau să vă întipăresc:

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunzând până la despărţirea sufletului şi a duhului, a încheieturilor şi a măduvei, şi în stare să judece gândurile şi intenţiile inimii. Şi nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale şi descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” Aici Dumnezeu a lăsat să se scrie felul în care Domnul Isus îndepărtează tot ce stă în cale, împiedicând părtăşia noastră cu El: şi anume prin *Cuvântul lui Dumnezeu*. Cuvântul lui Dumnezeu este apa; Îl găsim aproape pretutindeni în Scriptură sub această imagine. Această apă este puterea curăţitoare, care înlătură tot ce nu este potrivit. Când Cuvântul viu pătrunde în conştiinţă şi în suflet, atunci El ne conduce în prezenţa lui Dumnezeu. Aici are loc judecata lui Dumnezeu a tot ce se află în noi.

Amintesc acest loc din Scriptură şi dintr-un alt motiv, şi anume, pentru ca să vedeţi legătura strânsă din aceste două versete între Cuvântul devenit carne şi Cuvântul scris. Să le mai studiem odată: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri ... Şi nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale şi descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” Înaintea căror ochi? Înaintea ochilor lui Dumnezeu! Ceea ce este valabil pentru Dumnezeu este valabil şi pentru Cuvântul Său. Ceea ce numai Dumnezeu posedă, ceea ce este privilegiul Lui, puterea activă şi pătrunzătoare a lui Dumnezeu, care citeşte gândurile şi intenţiile inimii – aceasta este specific şi Cuvântului Său.

Doresc să accentuez aceasta în mod deosebit în seara aceasta, căci mă tem, că noi nu cunoaştem nici importanţa deosebit de mare a Cuvântului Său şi nici felul în care El ar lucra la conştiinţa noastră - dacă I-am permite să lucreze. Mă îndoiesc mult (şi spun aceasta cu tot respectul şi cu toată dragostea), că Cuvântul lui Dumnezeu ocupă cu adevărat locul în viaţa noastră, pe care l-a ocupat la sfinţii din zilele trecute. S-ar putea ca cunoaşterea şi seriozitatea să fi crescut remarcabil. Însă eu mă întreb dacă Cuvântul lui Dumnezeu ocupă astăzi locul plin de putere – pe care l-a avut cu decenii în urmă – în aceia care astăzi recoltează ce au semănat alţii. Nu cred că noi înţelegem ce experienţă bogată este să supunem puterii

pătrunzătoare a Cuvântului viu orice gând şi orice motiv şi orice activitate din viaţa noastră. Dacă nu înţelegem aceasta, atunci să nu ne mirăm de lipsa de linişte lăuntrică. Dacă nu este folosită apa, care curăţă de tot ce nu se potriveşte prezenţei Domnului, atunci înţeleg lipsa de linişte. Eu cred de asemenea, că Dumnezeu în bunătatea Sa ne opreşte liniştea, atâta timp cât noi nu suntem pregătiţi pentru El, căci numai după aceea putem *savura* liniştea (odihna).

Doresc să mai adaug ceva la cele spuse cu privire la spălarea picioarelor. Gândesc că noi nu pătrundem suficient de adânc în însemnătatea a ceea ce face Domnul. Căci este vorba nu numai de îndepărtarea de lucruri, care nu se potrivesc cu El, ci Domnul nostru scump *preîntâmpină multe ispite,* care ar trebui să tulbure relaţia noastră cu El, dacă ele ar pătrunde şi ar fi tolerate.

Am remarcat acest fapt atunci când am meditat la un loc din Scriptură asemănător. Considerăm valabil, că Domnul în harul Său ne *restabileşte*, că El ne spală picioarele. Sunt însă numeroase cazuri în viaţa noastră ca sfinţi ai lui Dumnezeu, pe care le-am privi sub o altă lumină, dacă am fi suficient de pricepuţi să vedem cum Domnul *preîntâmpină* anumite predispoziţii de a intra în acţiune, care *ar da naştere* la o distanţă între El şi noi. El *previne* şi El *îndepărtează*. Deschide-ţi, vă rog, locul din Scriptură la care mă refer, 2 Corinteni 12.7: „Şi, ca să nu mă înalţ prin măreţia descoperirilor, mi s-a dat un ţepuş pentru carne, un sol al lui satan, ca să mă bată cu pumnii.” Aici părtăşia între Pavel şi Domnul nu era întreruptă. Carnea nu luase supremaţia în Pavel. Însă ea era acolo şi era gata să intre în acţiune; *baza* pentru întreruperea părtăşiei cu Hristos era prezentă. Elementele care puteau oferi cărnii prilej să devină activă, erau prezente în Pavel, şi aceasta cu toate că el fusese răpit până în al treilea cer. Cum se spune? „Şi, ca să nu mă *înalţ* ... mi s-a dat un ţepuş pentru carne.”

Nu cred că de noi se apropie aşa ceva [o ispită] cu puterea pe care ea ar avea-o în mod normal. Gândesc că noi ne limităm dorinţa la dispariţia prăpastiei, atunci când carnea *a produs* deja o astfel de prăpastie. Cu siguranţă nu suntem destul de conştienţi de faptul că El deseori a prevenit să se producă o prăpastie. Cu siguranţă am

înţelege mai bine unele evenimente din viaţa noastră, unele situaţii, temeri, greutăţi, probleme, îngrijorări, unele suferinţe, unele relaţii, - pe care ni le-am dorit să fie alt fel -, dacă am avea cunoaşterea lucrată divin, că Cel care S-a suit la cer ne iubeşte veşnic. El Se gândeşte la noi şi ştie ce natură avem noi, care ar putea să capituleze ispitei de a ne îndepărta de El, şi El ştie să intervină la momentul potrivit. Cât de luminoasă ar fi o astfel de zi, care altfel este nebuloasă! Ah, cât de minunată este această dragoste, care nu numai se coboară să îndepărteze petele de murdărie existente! Ci ea preîntâmpină chiar şi activitatea naturii mele stricate, care doreşte să dea naştere la înstrăinare. El îmi pune obstacole în cale şi îmi oferă privilegiul ca împreună cu *Dumnezeu* să învăţ ce este carnea, în loc să fac această experienţă în societatea *diavolului* – căci într-un fel sau altul trebuie să învăţ. Dacă nu înveţi, aşa cum a învăţat Pavel, ce creatură nenorocită eşti, atunci trebuie să înveţi aceasta în societatea diavolului, aşa cum a învăţat Petru! Cât de serios este aceasta! Apostolul a învăţat în apropierea lui Dumnezeu să se cunoască pe sine însuşi, aşa cum descrie 2 Corinteni 12. Vedem acolo dragostea Domnului scump, care *împiedică* [răul]. „...mi s-a dat un ţepuş pentru carne ...” Scump Mântuitor şi Păstor, care veghezi asupra noastră! Prieten de încredere al oamenilor săraci, fără valoare, aşa cum suntem noi! Şi cu toate acestea suntem un dar preţios al Tatălui Tău pentru Tine şi suntem un rod al dragostei Tale perfecte.

Pun din nou întrebarea: ştii tu acum ce înseamnă să fi *adecvat*? Ce am înţeles noi din ce înseamnă să ai părtăşie cu Dumnezeu? Mă tem că înţelegem foarte puţin din însemnătatea adevăratei părtăşii – şi este ciudat, că aceasta se pare că nu ne afectează. Dacă te-aş întreba ce ai înţeles tu, potrivit Scripturii, din interesele comune, gândurile comune cu Hristos în glorie, am putea noi atunci răspunde cu bucurie, că noi am făcut această experienţă? Probabil cineva va reproşa: „Dar, eu sunt totdeauna fericit.” S-ar putea să fie aşa, dar nu despre aceasta este vorba în Ioan 13. Este vorba despre a fi pe deplin potrivit pentru prezenţa Sa, că toate obstacolele au fost îndepărtate şi nu a rămas nici cel mai neînsemnat obstacol. Totul a fost înlăturat, deoarece Domnul nostru minunat ne-a spălat picioarele. Nu mai este nici un obstacol în calea părtăşiei desăvârşite cu El acolo unde este El. Noi savurăm atunci *odihna*

(liniştea) care rezultă din aceasta.

Eu cred deci, că aceasta este cauza directă pentru lipsa de linişte a sfinţilor: ei nu sunt curăţiţi, ca să poată avea parte cu Hristos. Picioarele lor nu sunt spălate; este o înstrăinare între ei şi El. Este în seara aceasta aşa în cazul tăi? Întreb pe fiecare în parte: este vreun obstacol între tine şi Hristos? Ai tu impresia, că există ceva care tulbură relaţia ta cu El? Dragă prietene, un lucru este sigur: este suficient ceva foarte puţin, ca să dea naştere la tulburare; *cel mai mic* motiv este de ajuns să provoace îndepărtare între noi şi *El*!

Foarte serios este faptul că eu pot refuza să dau picioarele mele mâinilor scumpe ale Domnului. Probabil eu împiedic un timp, ca El să ia picioarele mele, să le spele şi astfel să folosească Cuvântul Său [curăţitor]. Aici este vorba numai de partea lui Hristos în această chestiune, şi nu de partea noastră. Însă prin aceasta eu nu contest responsabilitatea noastră. Vorbesc în seara aceasta despre partea lui Hristos. Desigur noi înşine trebuie să ne judecăm şi să facem tot ce este în legătură cu aceasta, dar acum mă refer la ceea ce face Domnul. Se poate deci întâmpla ca tu să refuzi să dai picioarele tale mâinilor Lui binecuvântate şi astfel zădărniceşti şi împiedici această dovadă de dragoste a Sa. Atunci depărtarea între tine şi El rămâne, şi El trebuie să permită ca tu să fi învăţat în alt fel.

Şi totuşi, cât de minunat lucrează Domnul spre binele suprem al acestor creaturi sărmane, aşa cum suntem noi! Ce har din partea Domnului, să Se coboare, ca să ne cureţe picioarele de tot ce este nedemn pentru El! Ce experienţă minunată, prieteni preaiubiţi! Nu rămâne nimic, absolut nimic, pe care El să nu-l înlăture. Desăvârşirea dragostei Sale se arată tocmai în aceea că El nu *trece* nimic *cu vederea*. Amorul nostru propriu trece uşor cu vederea, dar *dragostea* Lui nu trece nimic cu vederea. Amorul propriu se mişcă în cercul propriu; dragostea [dimpotrivă] este afară din cercul propriu, ca să facă bine altora. Ea caută numai ce este cel mai bine pentru alţii şi nu tolerează nimic, nu, nici cel mai mic lucru care ar putea dăuna dragostei dintre El şi subiectul dragostei Lui. De ce? Din pricina bucuriei de a vedea pe celălalt aşa cum ea [această dragoste] vrea să-l aibă! Ah, cine poate exprima bucuria lui Isus – cât de puţin o înţelegem noi cu adevărat! -, când El ne vede aşa

acolo *unde* şi *cum* vrea El să ne aibă, în părtăşia cu El. Bucuria Lui este mult mai mare decât ar putea fi vreodată bucuria noastră. Eşti tu conştient de aceasta? Că inimii lui Isus Îi produce bucurie mai mare să te aibă acolo unde El poate avea părtăşie cu tine, decât tu te-ai putea bucura vreodată să fi la El? Aceasta stă la baza acţiunii simple din Ioan 13 şi este motivul pentru curăţire şi îndepărtare a oricărei murdăriri, care nu-i plac şi nu se potrivesc prezenţei Sale. Accentuez aceasta, deoarece eu cred că în timpul actual cu multe activităţi în jurul nostru există pericolul mare să uităm să dăm Domnului nostru Isus Hristos ceea ce I se cuvine. Gândeşte-te la faptul că inima Lui Îşi doreşte aceasta!

În ceea ce priveşte mărturia alor Săi în zilele noastre sunt ferm convins că Hristos nu Îşi doreşte un popor care se remarcă pe pământ prin realizări deosebite şi face fapte de eroism. Ci El doreşte un popor la care Dumnezeu şi Tatăl Său Se poate referi şi despre care poate spune: „Aceşti oameni sunt o dovadă a faptului că ei au găsit îndestulare în Fiul Meu, care este puternic să compenseze toate lipsurile lor.” Dumnezeu caută martori ai puterii şi harului lui Isus, ca să-i arate celorlalţi oameni sărmani, obosiţi şi deznădăjduiţi şi să le spună: „Fiul Meu poate face pentru voi ce El a făcut pentru aceştia.” Ai tu un simţământ lucrat divin pentru faptul că Dumnezeu te-a lăsat în lumea aceasta, ca să fi un exemplu pentru ceea ce poate face Hristos în creaturi sărmane, aşa cum suntem noi? Că El vrea să ia în posesiune inimile noastre, să le umple până la revărsare şi să le poată pregăti aşa fel ca El să Se poată bucura de ele în glorie, acolo unde este El? Acolo El Însuşi va fi bucuria şi odihna lor veşnică.

Domnul să ne păzească, să nu ne sustragem mâinii Sale! El să ne dea har, să fim permanent curaţi înaintea Lui prin Cuvântul Său preţios şi să verificăm orice pornire a inimii noastre, ca să ajungem la savurarea odihnei desăvârşite. Nu-ţi sustrage conştiinţa de la caracterul tăios al Cuvântului Său! Nu te teme să supui orice gând şi orice pornire lăuntrică acestei puteri străpungătoare a toate! Dar înainte de toate fereşte-te de tot ce ar putea să te ţină departe de acest Cuvânt – de tot ce ar putea să te împiedice să permiţi cercetarea profundă prin acest Cuvânt. Însă niciodată să nu te temi de Cuvântul lui Dumnezeu şi de dragostea lui Isus, care nu

urmăresc nimic altceva decât binele tău suprem. Aşa este dragostea lui Isus. Toată gândirea Lui este orientată să ne binecuvânteze, pe noi, subiectul dragostei Sale, să ne formeze aşa cum vrea El să ne aibă, pentru ca bucuria Lui să rămână în noi şi bucuria noastră să fie deplină.

Odihna care rezultă din curăţire

Vei vedea apoi, că prin aceasta ajungi la *odihnă* (linişte), căci acum nimic nu mai deranjează. Obstacolul a fost înlăturat şi a venit *odihna*. Acest fapt îl deduc din întâmplarea [din Ioan 13]. Ioan stătea cu capul pe pieptul lui Isus. Te-ai rezemat tu vreodată de Isus? Ai fost vreodată conştient, că El ţi-a luat picioarele şi le-a spălat, pentru ca să te poţi odihni la pieptul Lui? Fără curăţirea picioarelor tale aceasta nu este posibil. Însă după ce ele au fost curăţite, te poţi odihni nestingherit la pieptul Lui! Ce loc minunat pentru un suflet obosit! Preaiubiţilor, vă spun: în Hristos este o aşa mărime şi o aşa bogăţie, că la El este loc destul pentru fiecare cap al sfinţilor Săi.

Nu doresc să ilustrez exagerat aceasta. Ştiu, este un simbol, pe care eu îl preiau din relatarea faptelor şi pe care îl folosesc pentru o înţelegere mai bună. Prin punerea capului tău pe pieptul lui Isus vreau să spun următoarele: să fii aşa de aproape de El, să fii aşa de strâns unit cu El, că El devine odihna desăvârşită a inimii tale, că tu găseşti odihnă în apropierea Sa. Nu ceea ce eu primesc*de la* El, ci *El Însuşi* este odihna mea. Dacă ar fi ceva între tine şi El, nu ai putea ajunge la odihnă. Dacă ar fi ceva între tine şi Hristos, atunci te-ai teme să vii la El, căci atunci în mod necesar ţi s-ar cere socoteală. De aceea, iubiţi prieteni, sunt puţini cei care suportă să fie *singuri* cu Hristos şi Dumnezeu. Nu vei putea suporta să fii singur cu El, atâta timp cât între tine şi El nu este totul în ordine. De aceea unii se tem să fie singuri cu El. Când Iacov a fost singur la vadul Iabocului, un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Când Iosif a fost singur cu fraţii lui, când nimeni nu mai era de faţă, el s-a făcut cunoscut lor.

Nu mă îndoiesc că de aceea mulţi oameni caută distrageri în ofertele multiple din jurul lor. Ei vor să fugă de a fi numai cu Hristos sau cu Dumnezeu. Dar dacă nu ne desparte nimic de El, noi putem fi singuri [cu El], şi găsim odihnă în părtăşia cu El. Prezenţa Lui

Însuşi este atunci odihna inimii noastre. Aceasta vreau să spun prin cuvintele: „să ne punem capul pe pieptul Lui”. Ai făcut tu această experienţă? Câţi dintre noi, care suntem adunaţi aici în seara aceasta, putem spune: „Ştiu ce înseamnă să fii *aproape de El*”?

O inimă sinceră se recunoaşte prin două însuşiri, pe care le găsim, ambele, în Luca 7. Una este: eu trebuie să mă apropii de El, cealaltă este: El trebuie să fie totul pentru mine. Dacă în seara aceasta vorbesc despre a fi aproape de El, atunci aceasta înseamnă să fi acolo *unde este El.* Aceasta nu are nimic a face cu lumea aceasta. Nu înseamnă, să-L coborâm jos la noi, pentru ca noi să ne simţim bine în lumea aceasta. Însă aceasta o vedem pretutindeni în jurul nostru. Conştiinţa sfinţilor precum şi conştiinţa păcătoşilor caută scoatere de sub acuzare, pentru a continua cu viaţa lumească. Nu, nu este vorba de a coborî pe Hristos la noi, în situaţiile noastre, pentru ca noi să ne simţim fericiţi în ele. Este mai degrabă vorba, ca Hristos să spele picioarele mele de orice este nepotrivit prezenţei lui Dumnezeu, care ar putea să fie un obstacol pentru înfăţişarea mea în prezenţa lui *Hristos*. Dacă ai gustat vreodată binecuvântarea părtăşiei cu Hristos, acolo unde este El, în acele împrejurări minunate, unde trăieşte El – atunci privind în urmă ai putea spune: „Sunt liber de tot ce este pământesc.” Dacă ai poseda adevărata avere, inima ta ar fi păzită de toate imitaţiile şi falsificările acesteia din jurul tău. Oamenii se lasă înşelaţi deoarece ei nu cunosc mai bine ce este cel mai bun. Dacă ai poseda ce este cel mai bun, atunci ai avea etalonul corect pentru evaluarea celor ce sunt în contradicţie cu acesta, şi nu ai dori după ele. Nimeni nu poate să-şi dea seama de ceea ce este fals, oricât de dotat ar fi, dacă nu cunoaşte ce este veritabil. Trebuie să ai un model, un etalon, după care se evaluează totul, căci fără aceasta nu este posibilă o evaluare. Fără cunoaşterea adevărului nu se poate şti ce se abate de la adevăr; de aceea nu eşti pregătit împotriva rătăcirii. Dar dacă posezi ce este mai de preţ, atunci vei recunoaşte ce este rău şi nu vei vrea să ai nimic a face cu ce este rău.

Dacă am parte de Hristos, atunci ajung la o legătură intimă cu El. El Însuşi este odihna sufletului meu, şi inima mea ştie ce înseamnă să fii la El, aşa cum descrie Psalmul 23. Acest Psalm nu se referă la vreun oarecare loc pământesc; căci în lumea aceasta nu sunt

„păşuni verzi”. Ele se por găsi numai în cer. Şi în ce priveşte „apele liniştite”, nici ele nu se găsesc pe pământ. Ah, nu, în furtunile înverşunate ale lumii nu este odihnă. Aici nu sunt nici *verdeaţă* nici *linişte* – nimic altceva decât zarvă şi himere. Dar din momentul în care eu savurez neîngrădit părtăşia cu Isus, pot [eu însumi] să întorc spatele celor mai bune lucruri ale pământului. Tot ce poate oferi această lume sărmană, amăgirile lui satan şi toate intrigile lui îmi sunt deodată clare. Cum este posibil aceasta? Deoarece eu posed ce este cel mai bun şi această posesiune fortifică inima mea împotriva a tot ce este incompatibil cu această posesiune. Nimic altceva nu mă poate mulţumi.

Vreau să prezint şi altceva. Dacă tu stai la Hristos, îţi pui capul pe pieptul Lui şi savurezi această odihnă, atunci te afli la locul veritabil, şi El poate să ţi Se destăinuie. Ştii tu ce înseamnă să primeşti comunicări de la Domnul nostru scump? Ştii tu ce înseamnă să fi eliberat de tine însuţi şi de mediul tău înconjurător, de lume şi de agitaţia ei continuă? Să stai în prezenţa lui Isus, aşa fel ca El să-ţi poată comunica gândurile Sale? Să citim Ioan 13.21-25: „După ce a spus acestea, Isus S-a tulburat în duh şi a mărturisit şi a spus: »Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde«. Ucenicii se uitau unii la alţii, neînţelegând despre cine vorbea. Şi la masă era culcat la sânul lui Isus unul dintre ucenicii Săi, pe care-l iubea Isus. Simon Petru deci i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbeşte. Iar el, plecându-se pe pieptul lui Isus, I-a spus: »Doamne, cine este?«”

Aici domnea încrederea şi odihna în aşteptarea răspunsului la această încredere. Ce ar putea fi mai simplu şi totodată mai fericit? Ceilalţi au recunoscut celui care era cel mai aproape de Hristos dreptul de relaţii de încredere cu El ca şi cu un prieten. Petru, din depărtare, se foloseşte de această împrejurare, nu numai ca să-şi potolească propria îndoială şi pe cea a celorlalţi ucenici, ci şi ca să afle taine ale inimii lui Hristos. Petru ştia foarte bine: cine stătea la pieptul lui Isus, acela a aflat şi tainele cele mai intime – Hristos i Se va destăinui.

Aici este cuprins un adevăr deosebit de important. Domnul nu ne vorbeşte din depărtare. Dacă trăieşti departe de Hristos, atunci nu

poţi afla nici tainele Sale şi nici nu cunoşti dorinţa Sa. Nu spun că atunci El nu te iubeşte. Însă este dorinţa inimii Lui – dacă tu eşti departe de El -, să te readucă înapoi în părtăşia cu El, aşa fel ca El să Se poată bucura de relaţii [intime] cu tine. Aşa acţionează El. Dacă eşti aproape de El, atunci El poate să ţi Se destăinuie. Aceasta este bucuria Lui cea mai mare. Ceilalţi ucenici nu erau destul de aproape de Isus, ca să afle tainele Lui. Ioan era aproape de El şi în afară de aceasta avea o încredere aşa de mare în Isus, că putea să întrebe: „Doamne, cine este?”, şi el a aşteptat în linişte răspunsul lui Isus.

Aici se vede *apropiere, încredere, linişte.* Ai tu parte de acestea? Ştiu cum este la mine însumi: vorbim *Domnului*, dar cât de rar suntem liniştiţi, aşa de aproape de El şi calmi, ca El să *ni* Se poată destăinui! Vai! Cât de rar este aşa! Cât pe puţin pare să înţelegem cât de mult doreşte El şi cât de fericit este El să ne aibă aproape de El, căci El doreşte să ni se reveleze fără rezerve. Domnul să ne dăruiască pacea sufletului, liniştea inimii, ureche deschisă, ca să primim comunicările, pe care El doreşte atât de mult să le facă acelora care sunt aproape de El!

Vă rog, ca în final să studiem Ioan 21.7: „Ucenicul acela, pe care-l iubea Isus, i-a spus lui Petru: »Este Domnul!«” Aceste cuvinte ne arată un alt rezultat al trăirii în apropierea Domnului – în afară de ceea ce am amintit deja: devii capabil să înţelegi orice acţiune a Sa, căci cunoşti Persoana care o face. Cunoşti pe Domnul atât de bine, că Îl recunoşti după acţiunea Lui.

Permiteţi-mi să spun deschis cu privire la aceste două lucruri. Noi nu ar trebui să căutăm prezenţa Domnului *urmărind acest scop* şi nici *din acest motiv*. Noi nu ar trebui să fim aproape de Hristos, ca să primim comunicări de la El sau ca să putem spune: „Acesta este Hristos”, sau: „Este Domnul”. Noi ar trebui să fim la El din pricina Lui Însuşi, fără vreun alt motiv. Noi ar trebui să ne odihnim la pieptul Lui numai din motive care rezultă din inima lui Isus. Atunci El are cea mai mare bucurie.

Îmi dau seama că cuvintele mele sunt fără putere, chiar mai fără putere decât eu simt. Domnul să ne dăruiască deplină eliberare de

toate. Facă El să ne predăm cu totul Lui, să-I permitem să ia în mâinile Sale pline de bunătate picioarele murdărite şi să le cureţe cu Cuvântul Său de tot ce este nepotrivit pentru prezenţa Sa în glorie, pentru ca noi să putem avea părtăşie cu El în lumina în carte El a intrat; pentru ca astfel nimic să nu stea între noi şi El, aşa ca noi să avem voie să venim şi să ne punem capul acolo unde El vrea cu plăcere să ne aibă. Gândeşte-te: în familia lui Dumnezeu nu sunt copii privilegiaţi; niciunul nu ocupă o poziţie mai înaltă decât celălalt. Locul stă deschis pentru toţi, şi este loc suficient pentru toţi. Pieptul lui Isus, inima şi sentimentele lui Hristos sunt pentru fiecare din ai Săi, fără excepţie. Fiecare poate să-şi pună capul acolo unde l-a pus Ioan.

Astăzi, în timpul activităţilor intense, duhul omului este stăpânit de *cantitate* în loc de *calitate*. Domnul să ne facă să căutăm ce este plăcut Lui şi ce corespunde dragostei Lui. El să ne facă capabili să trăim demn de chemarea de care avem parte şi să aflăm cât de bine face să putem sluji oamenilor cu puterea noastră mică. El să întărească înlăuntrul nostru, noi, cei care probabil stăm neobservaţi şi singuratici, ca să fim călăuziţi de un singur gând: bucuria mea este să slujesc dorinţelor celor mai profunde şi cererilor Aceluia care S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine!

Dumnezeu să binecuvânteze Cuvântul Său, să completeze ce lipseşte şi să ierte ce probabil era greşit în ochii Săi, din pricina Fiului Său.

Tradus de la: Pilgerschaft und Ruhe (1)

Din prelegerea „Cleansing and Communion. John 13“
Prima prelegere din seria *Our Pilgrimage and His Rest* din anul 1875

Traducere: Ion Simionescu